

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: BREV TIL: Heiberg, Johan Ludvig FRA: Heiberg, Johanne Luise (1854-06-23)

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "BREV TIL: Heiberg, Johan Ludvig FRA: Heiberg, Johanne Luise (1854-06-23)", i *Fra det Heibergske Hjem*, J. H. Schultz Forlag, s. 122. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002922578-000-shoot-L0029225780000019.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Fra det Heibergske Hjem

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Fredag, d. 23. Juni. Kl. 4 Formiddag.

Tak, min kjære Ludvig! Anthon bragte mig Dit Brev, som jeg aabnede med Hjertebanken og læste med Taarer, at sige af den Slags Taarer, som Hertz siger: »Videre kan vi stakkels Mennesker ikke drive det.« 2) Der lyser saa stor Godheds. 123— tør jeg ikke nok sige Kjerlighed? ud af disse simple Ord, af dette Billede som mine Øine med Forundring mødte. Du siger Du fulgte mig Skridt for Skridt i Tiden, jeg ligesaa. Nu er han vel hjemme — Nu spiser han vist — Nu sidder han vel og ryger en Cigar, inden han gaaer paa Theatret — Nu er han vel paa Theatret. Nu — — — —! Og saaledes gik det Skridtgang i mine Tanker. Vi stakkels Mennesker! Kunde vi dog lære at skatte ret hvad vi have, medens vi have det. Vi naae vist aldrig til Paradiset efter Døden, thi i det Øieblik man miskjender det, mister man det vel atter, og derfor kom vi vel næppe derind, før man blev lukket ud igjen. Tak fordi Du drak Resten af Øllet i mit Glas, Tak for Din Godhed mod Haven — Haven! — aldrig skal jeg glemme de veemodige men søde Øieblikke vi tilbragte sammen inden min Afreise paa denne Bænk. Dine Taarer gjorde mig saa lykkelig, og dog saa blyetungt faldt de paa mit Hjerte, at jeg kunde saaledes drage bort fra Dig, jeg troede aldrig det vilde være Dig et Savn. Jeg kan ikke lade være atter i dette Øieblik at fælde Taarer derover, men ogsaa disse Taarer ere velgjørende. Jeg forstaar ikke ret mig selv. Jeg har saa ofte hørt at jeg er kold, og maaskee jeg ogsaa er det, men hvoraf kommer det da, at jeg bestandig føler Trang til at elskes? Især af Dig, min Ludvig; troer jeg det ikke er Tilfældet, som jeg ofte troer, synes mig at mit hele Liv er forspildt. Men Du holder jo af mig, idetmindste af og til, ikke sandt?

Hils og tak Madvig fra mig for hans gode Hensigt. Det var jo meget artigt, hvad Du fortæller om Lange. 1) Jeg er tvivlraadig, hvad jeg skal gjøre med Guldpennen. Her er saadanne mageløse Piber at faae af udskaaret Been, som skal koste 20 — 30 — a 40 Rbd.; var det ikke bedre at kjøbe en saadan til Suhr? Hvad synes Du? Solen skinner nu atter. Glad om Hjertet gaaer jeg nu ud for første Gang for at see Wien. Nu er jeg saa glad, Anthon, udbrød jeg efter ats. 124have læst Dit Brev, jeg vil ud, og ind i Laderne og kjøbe Stads. Nei, sagde den gode Anthon, vi gaaer allerførst ind i en Kirke og beder for Din Helbred. Farvel saalænge, i Morgen fortæller jeg Dig om Wien og om alt hvad jeg har seet og bedrevet.